

Dr Melchers, obecnie jeden z głównych referentów personalnych dyplomacji Adenauerowskiej, członek N.S.D. A.P. konsul w Haifie, odpowiedzialny za niezliczone deportacje Żydów, wedle akt hitlerowskich „bezwzględny i oddany zwolennik państwa narodowo-socjalistycznego”.

Dr von Kamphöver, obecnie konsul generalny w Turcji, członek NSDAP, kierownik ribbentropowskiej „kontroli telegramów”, agent polityczny Ribbentropa na terenie Wehrmachtu.

Dr Kroll, obecnie pełnomocnik Adenauera przy delegacji planu Marshalla w Paryżu, były konsul generalny hitlerowski w Barcelonie, wedle akt „szczególnie godny zaufania dla państwa nar.-socj.”, zajmował się w 1933 denuncjowaniem antyfaszystów.

Dr Pfeleiderer, do r. 1945 konsul generalny hitlerowski w Sztokholmie, do dziś aprobuje i ukrywa dowody zbrodni hitlerowskich.

Dr Werz, członek placówki łącznikowej Ribbentropa z NSDAP, przedtem jeszcze agent hitlerowski w Afryce Południowej.

Jak stwierdza agencja amerykańska, listę można by dalej przedłużać „dodając nowe nazwiska oraz liczne, na dokumentach oparte, przestępstwa międzynarodowo-prawno-kryminalne”.

Wedle innego źródła, szefem personalnym adenauerowskiego MSZ jest Dr Haas, swego czasu doradca polityczny koncernu IG-Farben w Chinach, a jego doradcą jest nieoficjalnie były dyrektor ministerialny i kierow-

nik wydziału personalnego w ministerstwie Ribbentropa Schröder.

Stałym zastępcą szefa delegacji przy konferencji w sprawach armii europejskiej mianował Adenauer dra Conrada Roedigera, który podczas wojny był referentem spraw prawa międzynarodowego w ministerstwie Ribbentropa, przy czym jako szczególny dział zadań powierzony sobie miał sprawy Czerwonego Krzyża i popieranie pomocy międzynarodowej dla ludności cywilnej obszarów okupowanych.

— W polityce wewnętrznej rząd Adenauera dąży do możliwie najdalej idącego ograniczenia praw konstytucyjnych i skupienia całej władzy w swoim ręku. Służyć do tego mają takie środki, jak „urząd ochrony konstytucji”, czyli praktycznie urząd politycznego nadzoru policyjnego nad obywatelami, a dalej przygotowywana „ustawa o zdradzie stanu”, która wedle doniesień prasy NRD ma służyć do stłumienia wszelkich ruchów przeciw remilitaryzacji. Ponadto wicekanclerz Blücher wzywał już publicznie rządu i sejmy krajowe do rozwiązania się i wysuwał program silnej i nieograniczonej władzy centralnej na miejsce dotychczasowego ustroju „republik związkowej”. Ponieważ z jednej strony zmiana konstytucji wymaga zgody władz okupacyjnych, z drugiej zaś wysuwał to żądanie właśnie wicekanclerz, który piastuje tekę ministra do spraw planu Marshalla, przypuszczać należy, że inicjatywa wyszła od władz amerykańskich.

Andrzej Józef Kamiński

ZYCIE GOSPODARCZE

Członkowie Rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej wypowiadają się na temat Targów wiosennych w Lipsku. Bezpośrednio przed otwarciem tegorocznych Targów wiosennych ukazał się w tygodniku „Die Wirtschaft” artykuł premiera Grotewohla

podkreślający szczególne ich znaczenie w okresie obecnym.

Targi te — stwierdza premier Grotewohl — ilustrują zakończenie planu dwuletniego i osiągnięte wyniki. Są one pierwszymi Targami wiosennymi definitywnie ukształtowanego rządu Nie-

mieckiej Republiki Demokratycznej i odbywają się w czasie rozpoczynającego się planu pięcioletniego. Zacieśnione też zostały węzły przyjaźni i współpracy pomiędzy narodami, które postawiły sobie za cel utrzymanie pokoju i krzewienie postępu.

Zainteresowanie zagranicy lipskimi Targami wiosennymi jest w tym roku szczególnie duże. Grotewohl podnosi znaczny w nich udział Z. S. R. R. i wita z dużym zadowoleniem Chiny Ludowe oraz Ludową Republikę Albańską, które po raz pierwszy występują na Targach w Lipsku. Poza tym jak w latach poprzednich, tak i w tym roku biorą udział w Targach wszystkie inne zaprzyjaźnione republiką demokratyczne, a więc Polska, Czechosłowacja, Węgry, Rumunia i Bułgaria. Republika Niemiecka pragnie żyć w zgodzie i pokoju z wszystkimi narodami oraz utrzymywać stosunki gospodarcze na zasadzie równouprawnienia z zachowaniem suwerenności. Dlatego też duży udział krajów zachodnich należy uważać za objaw korzystny i pożądany. Premier Grotewohl nadmienia dalej, że Niemiecka Republika Demokratyczna uczyni wszystko możliwe, by doprowadzić do zawarcia umowy z zachodnią częścią Niemiec, na której zasadzie obroty handlowe międzystrefowe osiągnęłyby wysokość miliarda marek w stosunku rocznym.

Rozwój stosunków gospodarczych i zwiększenie wymiany handlowej pomiędzy obydwiema częściami Niemiec przyczyni się skutecznie do walki o jedność Niemiec.

Minister Przemysłu Ciężkiego Fr. Selbman pisze, że tegoroczne wiosenne Targi lipskie swymi rozmiarami znacznie przewyższają poprzednie powojenne. Stwierdza on, że jednym z głównych celów planu pięcioletniego jest zwiększenie niemieckiego handlu zagranicznego. Będzie to najlepsza rękojmia pokojowego rozwoju gospodarczego wszystkich krajów należących do obozu po-

stępu. Targi mają za zadanie ułatwić eksport niemieckim towarom.

Na temat handlu zagranicznego ukazał się również artykuł sekretarza stanu Ganter-Gilmansa, który biorąc pod uwagę strukturę gospodarczą kraju, zaznacza, że Niemcy sprzedają przede wszystkim artykuły gotowe, a potrzebują surowców zagranicznych. Targi wykażą, że artykuły produkowane we wschodniej części Niemiec nie tylko wzrastają ilościowo, ale również się podnoszą jakościowo. Ganter-Gilmans pisze dalej, że filarem polityki eksportowej Niemieckiej Republiki Demokratycznej są umowy handlowe zawarte z krajami demokracji ludowej, a przede wszystkim z Z. S. R. R. Dzięki temu też plan pięcioletni będzie mógł być wykonany, a nawet przekroczony.

Nowe szerokie perspektywy otworzyły się, gdy na skutek poparcia Związku Radzieckiego Niemiecka Republika Demokratyczna przyjęta została do „Rady Wzajemnej Współpracy”, której celem jest harmonizowanie właściwości gospodarczych państw wchodzących w skład obozu pokoju, by wszyscy jej uczestnicy korzystać mogli ze stałego rozwoju gospodarczego.

Nie tylko Niemiecka Republika Demokratyczna, ale również zachodnie części Niemiec będą mogły korzystać w przyszłości z rozwoju handlu zagranicznego.

Szereg innych wybitnych przedstawicieli rządu oraz kół gospodarczych Republiki zabrał głos na łamach prasy wschodnio-niemieckiej. Wszyscy przypisują szczególny charakter tegorocznym Targom wiosennym w Lipsku, zaznaczając, że stoją one pod hasłem pokoju oraz jedności Niemiec.

Duże rezultaty tegorocznych Targów wiosennych w Lipsku. Prasa wschodnio-niemiecka opisuje bardzo szeroko tegoroczne Targi wiosenne i stwierdza, że:

1. Wykazały one silną pozycję gospodarczą Niemieckiej Republiki Demokratycznej, jak również potężne możliwości gospodarcze Z. S. R. R., Chin Ludowych oraz krajów demokracji ludowej.

2. Koła gospodarcze Niemiec zachodnich mogły się przekonać, jak wiele im dać może współpraca ze wschodnią częścią Niemiec oraz ze Związkiem Radzieckim i państwami demokracji ludowej.

3. Na tegorocznych Targach wiosennych rzuca się w oczy ogromny wzrost sum osiągniętych z zawartych umów eksportowych w stosunku do kwot uzyskanych na Targach wiosennych w ubiegłych latach powojennych.

Według dotychczasowych obliczeń wartość umów eksportowych na kwotę ok. 230 milionów D. M. Z tej sumy przypada około 90 milionów D. M. na obroty międzystrefowe. W roku 1950 obroty międzystrefowe osiągnęły na lipskich Targach wiosennych tylko 35 milionów D. M., a globalna suma uzyskana z zawartych umów przekroczyła niewiele ponad 80 milionów D. M., natomiast w roku bieżącym wynosiła 140 milionów D. M. Nastąpił tu więc wzrost o około 75%.

Na pierwsze miejsce w eksporcie wysuwa się przemysł maszynowy. Następnie kolejno notujemy przemysł szklany i ceramikę, mechanikę precyzyjną i optykę, przemysł papierniczy, produkcję drukarską i tekstylia (głównie dywany i chodniki).

Najwięcej zakupiła Holandia, potem Dania, Polska, Węgry, St. Zj., Finlandia, Czechosłowacja, Anglia, Belgia, Luksemburg, Szwecja i Szwajcaria.

Holandia nabyła większe ilości artykułów ceramicznych, porcelanę użytkową i artystyczną, poza tym zakupiła różne artykuły przemysłu maszynowego. Holendrzy zainteresowali się przemysłem zabawkarskim, optyką, mechaniką precyzyjną i przemysłem poligraficznym. Danii sprzedano porcelanę

i artykuły szklane, galanterię skórzaną, różnego rodzaju zabawki, tekstylia itd.

Polska wykazała dość duży popyt na różnego typu szkła laboratoryjne i maszyny. Związek Radziecki zwrócił specjalną uwagę na artykuły mechaniki precyzyjnej i optykę, a poza tym na przemysł ciężkich maszyn. Szereg innych jeszcze państw poczynił zakupy różnych towarów produkowanych w Niemieckiej Republice Demokratycznej; figurują tu m. in. tak odległe kraje, jak Kanada, Pakistan i Australia.

Wystawa państw zagranicznych zajmuje poważny obszar terenów targowych. Podobnie jak w roku ubiegłym, tak i obecnie wystąpił Z. S. R. R. z imponującą wystawą swoich artykułów. Widzi się tu różnego typu samochody, traktory, wagony i długi szereg wszelkiego rodzaju maszyn. Specjalnie ciekawie przedstawia się dział maszyn rolniczych, który posiada w Z. S. R. R. duże znaczenie, a na rynkach światowych cieszy się wielkim uznaniem. Wystawiono też niektóre maszyny typu ciężkiego znajdujące zastosowanie w Z. S. R. R. przy budowie potężnych kanałów, odbudowie zniszczonych miast itd.

Pawilon chiński stał się jednym z najatrakcyjniejszych na wystawie. Obok olbrzymich zdjęć fotograficznych przedstawiających wybitne osobistości Chin współczesnych, zabytki, obrazy z życia ludu pracującego itp., mamy tu rozmieszczoną wielką ilość artykułów wytwarzanych na rozległych terytoriach tego kraju. Widzimy więc np. liczne gatunki herbaty, jedwabiu, różnego rodzaju tekstylia, bogato rozbudowany przemysł artystyczny oraz długi szereg produktów rolnictwa chińskiego. Interesująco przedstawia się przegląd bogactw kopalnianych. Na ścianach pawilonu wisi duża ilość wykresów i zestawień statystycznych.

Z państw demokracji ludowej Polska zajmuje pod swoje stoiska targowe tysiąc pięćset m² i wystawia bardzo szeroki wachlarz asortymentu to-

warowego. Reprezentowane są tu m. in. wyroby przemysłu hutniczego, różnego typu urządzenia fabryczne, maszyny, produkty przemysłu farmaceutycznego, tekstylia oraz różnego rodzaju wytwory przemysłu spożywczego. Zestawienia cyfrowe oraz różne wykresy jak i fotografie wykazują postęp gospodarczy i osiągnięcia w ramach planu sześciolletniego.

Obok pawilonu polskiego znajduje się czeskosłowacki, który zajmuje w r. b. obszar 2000 m², tzn. jeszcze raz tyle, co w roku ubiegłym. Przemysł ciężki stał się w tym kraju poniekąd trzonem pięcioletniego planu Gottwalda. Produkcja przemysłu ciężkiego zajmuje też prawie że 2/3 obszaru całego pawilonu. Szczególną uwagę zwracają również wyroby ceramiczne oraz szklane i porcelana. Poza tym wyroby skórzane różnego gatunku, obuwie, wreszcie produkty i przetwory gospodarstwa wiejskiego.

Węgierska Republika Ludowa zajmuje pod swoje stoiska 1500 m² i wystawia w 95% artykuły eksportowe. Uprzemysłowanie kraju ilustrowane jest cyframi. W r. 1938 stosunek przemysłu do rolnictwa wyrażał się jak 53 do 47, podczas gdy w końcu obecnego planu pięcioletniego wyrażać się będzie jak 80 do 20. Poważną pozycję zajmuje i tutaj przemysł ciężki. W ramach produkcji przemysłu lekkiego stoi na pierwszym miejscu przemysł tekstylny. Ważnym artykułem eksportowym są również żarówki wytwarzane w Republice Węgierskiej w znacznych ilościach. Wreszcie przemysł spożywczy z produktami, różnymi przetworami rolniczymi oraz winą i spirytualiami zostały należycie uwzględnione na wystawie.

Rumunia zajęła pod swe stoiska 1100 m² i wystawia różne gatunki drzewa, metale, wyroby farmaceutyczne, chemikalia, skóry, różnego rodzaju artykuły rolnicze itd. Również i ona przekształca się z kraju rolniczego w przemysłowy. Liczne wykresy wyka-

zują, że dawniej zza granicy sprowadzane maszyny, motory i narzędzia obecnie wytwarzane są już w kraju.

Bułgaria wystawia poza produkcją przemysłową również wytwory rzemiosła. Poza tym rudy, tytoń, wina, konserwy, konfitury itd. Plan pięcioletni Dymitrowa stworzyć ma własny przemysł ciężki i oblicze Bułgarii ma się w ciągu tego czasu zasadniczo zmienić.

Republika Ludowa Albanii bierze po raz pierwszy po wojnie czynny udział w Targach lipskich. Ten przemysłowo zacofany kraj posiada wysoko wartościowe rudy, węgiel i produkty naftowe. Nadto wyroby tytoniowe odgrywają tam znaczną rolę.

Z krajów kapitalistycznych — Dania pokazała artykuły spożywcze, m. in. słoninę, sery i różne gatunki masła. Francja wina, słodycze itd. Włochy wystawiły artykuły spożywcze, oliwę, pomidory, konserwy mięsne, jarzyny, owocowe itd. Austria zaś różnego rodzaju narzędzia rolnicze, tekstylia, kapelusze i autobusy luksusowe. Szwajcaria posiada na Targach duży asortyment swego sławnego przemysłu zegarmistrzowskiego.

Towarzystwo dla Handlu Wschodniego. Umowa poczdamska ustaliła, że Niemcy gospodarczo, mimo podziału kraju na strefy, będą traktowane jednolicie. Okazało się jednak, że postanowienie to nie zostało wprowadzone w życie, zachodnie bowiem części Niemiec pozostające pod okupacją uległy przemianie gospodarczej w myśl interesów i życzeń państw zachodnich, a wschodnią część kraju praktycznie odcięto od reszty Niemiec. Z chwilą wprowadzenia odrębnej waluty sytuacja skomplikowała się tak dalece, że praktycznie międzystrefowa wymiana handlowa stała się drogą legalną prawie że niemożliwa. Elementy przestępcze i spekulacyjne uzyskały natomiast duże pole działania. W takich warunkach pozó-

stała tylko wymiana towarowa między-strefowa drogą kompensacyjną, chociaż i tutaj napotkano na poważne trudności.

Kupcy niemieccy z zachodnich części Niemiec, którzy pragnęli utrzymać stosunki gospodarcze międzystrefowe ze wschodnią częścią swej ojczyzny, zwracali się niejednokrotnie do czynników w Bonn celem uregulowania tych tak niezdrowych stosunków. Memoriały te jednak posiadały charakter doraźny i sporządzane były prze-ważnie przez poszczególne firmy. Dopiero w czerwcu 1950 r. zrzeszyło się 50 kupeców i przemysłowców hamburskich, tworząc Towarzystwo dla Handlu Wschodniego. Wspólne doświadczenia i możliwości pragną oni użytkować dla dobra gospodarki całych Niemiec, szukając nowych dróg dla ożywienia wymiany handlowej. W początkach swej działalności napotkali kupcy ci na ogromne trudności i przykro zarzuty.

Działalność Towarzystwa uważają czynniki rządzące na zachodzie Niemiec za podejrzaną politycznie, chociaż ze strony Towarzystwa podkreślano stale, że chodzi tu jedynie o sprawy gospodarcze. Z czasem jednak nastąpiło odprężenie i dzisiaj posiada Towarzystwo dla Handlu Wschodniego już przeszło 220 zrzeszonych.

Na skutek licznych interwencji u najwyższych czynników rządowych tak w Demokratycznej Republice Niemiec, jak i u czynników rządzących w zachodniej części Niemiec osiągnięto już pewne wyniki.

Akcja uświadamiająca szerokie rzesze ludności niemieckiej co do konieczności handlu międzystrefowego, który w praktyce prawie zupełnie zmarł, doprowadziła w rezultacie do podjęcia rozmów przedstawicieli rządu Demokratycznej Republiki Niemiec z przedstawicielami Bonn na temat wymiany międzystrefowej.

Po pokonaniu dużych trudności postanowiono zawrzeć nową umowę między-

dzystrefową na rok 1951, której obroty przewyższałyby bardzo poważnie dotychczasowe możliwości wymiany.

Wielu członków Towarzystwa bierze też udział w Targach lipskich. Już na Targach jesiennych w r. 1950, zaledwie w trzy miesiące po zorganizowaniu się Towarzystwa, wystąpiono z inicjatywą domagając się równocześnie uwolnienia handlu międzystrefowego od różnych ograniczeń gospodarczo szkodliwych i bezsensownych. Towarzystwo dla Handlu Wschodniego wzięło udział w tegorocznych Targach wiosennych i wystawia we własnym pawilonie. Daje ono wyraz pragnieniom dużej części kupiectwa zachodnio-niemieckiego, które domaga się wolności gospodarczej dla całych Niemiec — jak to przewiduje umowa poczdamska.

Prezesem Towarzystwa jest wybitny działacz gospodarczy z Hamburga Ernst Moser, który, mimo iż nie otrzymał zezwolenia na podróż do Lipska, jednak na Targi przybył biorąc udział w zebraniach i dyskusjach natury gospodarczej.

Nowe umowy handlowe Niemiec-kiej Republiki Demokratycznej. W marcu zawarto w Moskwie nową umowę pomiędzy Z. S. R. R. a Niemiecką Republiką Demokratyczną, która reguluje wymianę towarową i ustala warunki płatnicze na r. 1951. Ze strony niemieckiej podpisał umowę Minister Handlu Zewnętrznego oraz Krajowego Republiki Georg Handke. Podkreślił on jej znaczenie nadmienając, że wykonanie planu pięcioletniego jak i planu na r. 1951 uzależnione jest w dużym bardzo stopniu od zawartej świeżo umowy.

W porównaniu z rokiem ubiegłym przewiduje się bardzo znaczny wzrost wymiany towarowej pomiędzy uczestnikami umowy.

Plan dwuletni wykonany został z nadwyżką. Niemiecka Republika De-

mokratyczna dysponuje obecnie znacznie większą podażą różnych asortymentów towarowych, niż to było w r. 1950, co również umożliwia sprowadzenie z Z. S. R. R. większej ilości towarów niż w roku ubiegłym. Chodzi tu o import surowców lub też półfabrykatów, które ulegają przeróbce w fabrykach niemieckich. Niemiecka Republika Demokratyczna korzysta także w znacznej mierze z dostaw artykułów spożywczych z Z. S. R. R.

W Berlinie podpisano w pierwszych dniach marca między Węgrami a Niemiecką Republiką Demokratyczną umowę handlową, która również obowiązująca ma na rok 1951. Obrót towarowy między wymienionymi krajami podwoi się w stosunku do r. 1950.

Węgierska Republika Ludowa dostarczać będzie przede wszystkim produktów rolnych oraz chemikaliów i pewnej ilości maszyn, Niemiecka zaś Republika Demokratyczna dostarczy Węgrom artykułów mechaniki precyzyjnej i optyki, różnego rodzaju urządzeń fabrycznych, szeregu produktów chemicznych, oraz niektórych typów maszyn.

Między Albańską Republiką Ludową a Niemiecką Republiką Demokratyczną zostały także nawiązane stosunki handlowe na trwalszych podstawach. Zawarto między tymi państwami umowę handlową z ważnością do końca 1955 roku. Ma ona przyczynić się do zrealizowania planu pięcioletniego w Niemczech i takiegoż w Albanii.

Ustawa o narodowym planie gospodarczym na rok 1951. Z rokiem 1951 rozpoczęto wykonywanie planu pięcioletniego, który ma za zadanie odbudowanie oraz rozbudowanie gospodarki narodowej Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Od właściwego zapoczątkowania planu pięcioletniego zależy w dużej mierze jego powodzenie w dalszych latach i dlatego też przy-

pisuje się temu pierwszemu okresowi duże znaczenie.

Izba Ludowa, która dnia 14 marca uchwaliła ustawę o narodowym planie gospodarczym na r. 1951, określiła globalną produkcję przemysłu brutto w r. 51 o około 18% wyżej od produkcji roku ubiegłego.

W podobny sposób podnieść się ma wydajność rolnicza o 9%. Przewiduje się także poważny wzrost wydajności pracy w produkcji, co spowoduje lepsze zaspokojenie potrzeb ludności według założeń planu pięcioletniego.

Rzuca się w oczy niezwykle duży wzrost inwestycji w stosunku do r. 1950. Wydatki państwowych inwestycji na urządzenie zakładów produkcyjnych, budownictwo mieszkaniowe i wydatki kulturalne podniosą się o 38%.

W dziedzinie przemysłu precyzyjnej mechaniki i optyki nastąpi największy wzrost produkcji, mianowicie o 56%.

W rolnictwie przybędzie znaczna ilość traktorów, a przeciętna wydajność pracy traktora podniesie się również.

W r. 1951 zgłosi się do pracy 330 tys. osób więcej, przy czym kobiety oraz młodzież w większym niż dotychczas procencie wezmą udział w procesie produkcji.

Nastąpi też duże ożywienie w handlu zagranicznym, szczególnie z Z. S. R. R., krajami demokracji ludowej oraz Chinami.

Ustawa wzywa wszystkich obywateli kraju do współdziałania w wykonaniu planu, podkreślając znaczenie jego dla całego życia gospodarczego Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Ustawa o planie wydatków i dochodów państwowych na r. 1951. Według planu na rok 1951 przewiduje się w Niemieckiej Republice Demokratycznej wpływ w wysokości 25.751,4 milionów D. M. wydatki w wysokości 25.488 milionów D. M. w rezultacie

osiągnięto się w końcu roku nadwyżkę w wysokości 263,4 milionów D. M.

Wpływy gospodarki uspołecznionej wynosiły w r. 1950 1.464,0 milionów D. M., w r. 1951 wynosić będą 2.966,4 milionów D. M.

Udział podatków w ogólnych dochodach obniży się cokolwiek, gdyż w r. ubiegłym wynosił 69,5%, gdy w r. 1951 wyniesie 66,1%.

Wydatki na rozszerzenie gospodarki uspołecznionej wynosiły w r. 1950 1.212,0 milionów D. M., a w r. 1951 wynosić będą 2.385,5 milionów D. M., nastąpi więc tu duży wzrost.

Należy też zaznaczyć, że wydatki na cele młodzieżowe i sportowe zwiększą się w stosunku do roku ubiegłego o 71%.

Zredukują się natomiast koszty administracyjne rządu, poszczególne ministerstwa poczynią w swoich resortach oszczędności.

Podobne oszczędności przewidziane są we wszystkich dziedzinach gospodarki uspołecznionej i ubezpieczeń socjalnych.

Ustawa przewiduje też zaostrzenie dyscypliny finansowej oraz usprawnia kontrolę.

Michał Zakrzewski

ŻYCIE KULTURALNE

Udział chrześcijan niemieckich w walce o pokój. Willi Leisner, referent spraw kościelnych w rządzie NRD i kierownik służby informacyjnej CDU, umieścił ważki artykuł na temat udziału chrześcijan niemieckich w światowej walce o pokój w „Tägliche Rundschau” (13. III. 51). Artykuł ten podajemy poniżej w streszczeniu i obszerniejszych wyjątkach:

Jeśli spojrzymy na dwutysiącletnie niemal dzieje Kościołów chrześcijańskich, to uderzy nas, że z jakichś powodów zarówno Kościoły chrześcijańskie, jak i poszczególni chrześcijanie nie dość poważnie brali ewangeliczny nakaz pokoju, bądź też, że innymi założeniami aniżeli Ewangelia kierowali się przy stwarzaniu politycznej opinii w kwestii wojny i pokoju.

Dzisiaj my, chrześcijanie, stoimy w Niemczech przed rozstrzygającym pytaniem, czy odwróciwszy się od obciążającego dziedzictwa przeszłości będziemy mogli znaleźć drogę do realnej i skutecznej walki o pokój. W Niemczech zachodnich obserwujemy już od dłuższego czasu groźbę powrotu militarystyki, jaka się wyłoniła pod wpływem i z podniecia zachodnich sprzymierzeńców drugiej wojny światowej,

przede wszystkim Stanów Zjednoczonych. Znowu znaleźli się generałowie, którzy również po pierwszej wojnie światowej zjawili się szybko na politycznej trybunie przyniósłszy z sobą Hitlera. Mimo oburzenia szerokich kół ludności zachodnio-niemieckiej polityczni przywódcy Niemiec zachodnich godzą się na całkowite związanie się z obcymi interesami drogą remilitaryzacji i zagrożenia egzystencji naszego narodu. Powstałe z tych źródeł niebezpieczeństwo zmusza wszystkich chrześcijan na obszarze całych Niemiec do zastanowienia się nad tym, co należy uczynić, ażeby odwrócić od narodu naszego ten los.

Unia Chrześcijańsko-Demokratyczna w Niemieckiej Republice Demokratycznej zadanie swoje od dawna upatrywała w zachowaniu pokoju. Swój piąty roczny zjazd odbyła pod hasłem: „Chrześcijanie walczą o pokój”. Ustalono tam tezy walki chrześcijan o pokój. Pierwsza teza — nie ma pokoju duchowego bez pokoju na ziemi — nie może w żadnych okolicznościach budzić wątpliwości. Druga teza, że prawdziwy chrześcijanin musi być bojownikiem o pokój, jest sama przez się zrozumiała dla każdego rzeczywistego chrześcijanina. Również sama przez się zro-